

кръвта имъ. Не се боя отъ тебе. Знамъ да се пазя. Ще си правя гнѣздата по кжщята на людетъ, и тѣ ще ме пазятъ.

До день днешенъ ластовичкитъ сѣ по кжщитъ си виятъ гнѣзда. Ами, така казва приказката, и така си е.

— Така си е, така си е, — обадиха се и други жени.

Баба Кипра отпустна бѣлата си глава и изпъшка:

— Охъ! Милинки Господьо, колко ли грѣхъ е набрала клетата ми душа!.. И днесъ, на день св. Недѣля!..

Нѣколко ластовички долетѣха, свиха презъ оградата въ двора. Следъ тѣхъ и други. Начуголиха разваленитъ си кжщички и зацвѣрчаха тревожно.

— Плачатъ горкичкитъ. Сжщо като хора, Божке-е-е!

Малко по-настрана отъ женитъ седѣше съсухрената баба Гюрга Кокараницата. Подвила подъ себе си избѣлѣлия като косата ѝ сукманъ, тя мълчеше.

И тука тя бѣше извънъ хората. Не смѣеше дума да издума. Кой ще я слуша нея! Тя слушаше, слушаше, а горчилката като грудка растѣше на гърлото ѝ.

Всички се омълчаха. И ластовичкитъ отлетѣха.

— А ние нищичко си нѣмаме... Дворътъ ни пустъ — ни една живинка!.. — отлепи уста баба Кокараница, като на себе си. — У насъ и ластовички не мжтятъ! Божичко мили, защо така ни наказал!.. И ластовички си нѣмаме!..

Въ изсѣхналитъ ѝ очи бликна мжката и прелѣ. Две сълзи забраздиха по странитъ ѝ. Тя ги забърса съ прѣстъ и се разхълца.

— О-о-о-о, недей така ма, Гюрго! То това е приказка, — взе да я утешава баба Добра.

— Ахж, приказка!..

И баба Кокараница захлупи лице въ престилката си и зачука съ тояжката си къмъ тѣхъ.

Тоньо Каразапряновъ

